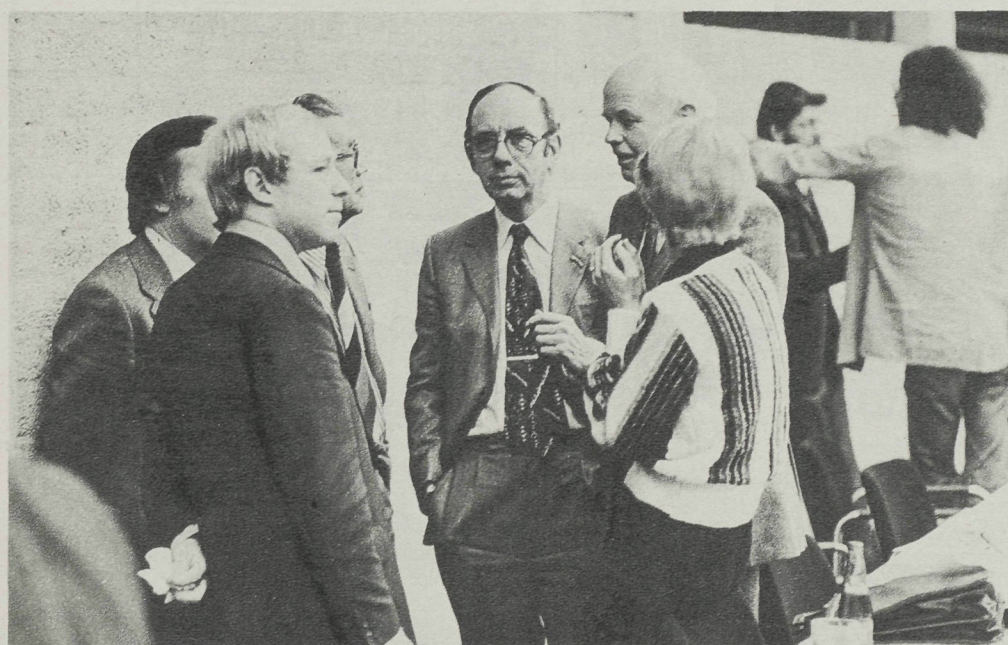

In een andere zaal volgde een studentenpubliek de UR-debatten

De vergadering wordt geschorst

Prof. dr. J. P. Kuiper (links) in gesprek met dr. P. Kuijper (rechts), voorzitter Universiteitsraad

tweede aangenomen motie van de zijde van de PKV-fractie (progressieve studenten) beschouwd worden als een soort interpretatie van de eerste motie uit andere hoek. Beide moties, die 14 december werden aangenomen, vindt u op de vorige pagina (4). Wie beide moties vluchtig leest en weet dat beide met 23 stemmen voor zijn aangenomen vraagt zich mogelijk verwonderd af waarom daarvan niet één uitspraak te maken viel en waarom er zelfs raadsleden waren, die meenden dat gekozen moest worden tussen beide moties.

Nog meer verwondering zou kunnen baren de duidelijke afkeer van de Universiteitsraad om niet simpelweg te volstaan met het aannemen van de door het moderamen reeds voor de vorige vergadering ontworpen motie, waarin de voorstellen van de werkgroep Doelstelling waren vervat (zie VU-magazine, dec. '76). Deze motie verdween thans zonder in stemming te zijn gebracht in de prullemand evenals alle andere ingediende moties. Waarneembaar was dat de Universiteitsraad zeer bewust een stuk eigen creativiteit wilde opbrengen om duidelijk te maken wat zij wilde. Een voorstel van orde van UR-lid prof. P. J. Kuiper om eerst het voorstel van de werkgroep Doelstelling aan de orde te stellen, werd meteen al met 19 stemmen tegen verworpen.

VU-magazine kreeg de indruk uit een en ander, dat de meerderheid van de Universiteitsraad weliswaar een grote mate van bereidheid had om tot een compromis te komen, maar toch wel degelijk op de een of andere manier wilde laten uitkomen dat er sprake is van een compromis. En evenals de vorige keer deed men dat door twee moties te aanvaarden, vanuit verschillende herkomst, maar beide duidelijk ontworpen op haalbaarheid. En van de mogelijkheid tot een dergelijk gebaar had men zich beroofd door slechts één motie aan te nemen.

COMPROMIS

Vreemd? Toch niet zo verwonderlijk voor wie beseft dat 't hier ging om het al of niet continueren van een compromis (de bereidverklaring), dat in 1972 gesloten werd. Het verschil in opvatting bestaat nog steeds, maar ook een overheersende afkeer van polarisatie. In feite werd — zou men kunnen